

Kinderen

En een vrouw met een baby in haar armen zei:
"Vertel ons over Kinderen."

En hij zei:

Je kinderen zijn niet je kinderen.

Ze zijn de zonen en dochters van het Leven zelf, geboren uit haar eigen verlangen.

Je bent niet de maker, je bent de drager.

Ze zijn bij jou, maar niet van jou.

Je kunt hen je liefde geven, maar je gedachten niet.

Hun gedachten zijn van henzelf.

Een huis voor hun lichaam kun je hen geven, maar niet een huis voor hun ziel.

Hun ziel verblijft in het huis van morgen, dat voor jou gesloten is, zelfs in je dromen.

Neem hen als voorbeeld, en kneed hen niet naar jouw vorm.

Want het leven loopt niet terug en draait niet in gisteren.

De boog ben je, je kinderen de levende pijlen.

De boogschutter spant de boog tot het uiterste, en zijn pijlen snellen naar het doel op het pad van de oneindigheid.

Een illustratie uit een Perzisch manuscript uit de 16e eeuw van het dagelijkse leven in een tentenkamp in een oase, waarop de vrouwen voor de kinderen en de dieren zorgen.

Want alleen dan besef je dat de rechtschapene en de zondaar één en dezelfde zijn, halverwege de nacht van de dwerg in zichzelf en de dag van de god in zichzelf.
En dat de hoeksteen van de tempel niet hoger reikt dan de laagste steen in de fundering.

Detail van de boog in de middelste toegangspoort van Dar el Makbzen (het koninklijk paleis) in Fez, Marokko.

Religie

En een oude priester zei: "Vertel ons over Religie."
En hij zei:

Heb ik het vandaag dan al over iets anders gehad?
Doordesemt religie niet alle daden en gedachten?
Zonder zelf daad of gedachte te zijn, maar wonder en
verassing, bruisend in de ziel, al zouden ook handen de
steen bewerkt hebben of het weefgetouw bediend.

Wie kan zijn geloof scheiden van zijn handelen, zijn over-
tuiging van zijn bezigheden?

Wie kan zijn uren voor zich uitspreiden en zeggen: "Deze
zijn voor God en deze zijn voor mij. Deze zijn voor mijn ziel
en deze voor mijn lichaam?"

Samen zijn je uren vleugels, wiekend door de ruimte van zelf
tot zelf.

Hij die bang is zijn deugd te verslijten, kan beter ongekleed
gaan.

Want zijn huid kan de zon en de wind wel doorstaan.

En hij die zich laat bepalen door ethische normen, sluit zijn
zangvogel op in een kooi.

En een lied is niet vrij achter tralies en hekken.

Voor wie godsdienst als een raam is dat hij naar believen
kan openen of sluiten, is het huis van zijn ziel, waar de ramen
openstaan van ochtendgloren tot ochtendgloren, een plek
waar hij nog nooit geweest is.

En toen mijn Vreugde werd geboren

En toen mijn Vreugde werd geboren, hield ik haar in mijn armen en ik klom op het dak van mijn huis en ik riep: "Kom buren, kom kijken, want heden is mijn Vreugde geboren. Kom en aanschouw dit pril geluk dat lacht in de zon."

Maar niet een van mijn buren kwam naar mijn Vreugde kijken, en ik verwonderde mij daarover zeer.

En zeven manen lang verkondigde ik elke dag weer mijn Vreugde vanaf het dak van mijn huis, maar niemand sloeg acht op mij. En mijn Vreugde en ik waren alleen, niemand had ons nodig en niemand zocht ons op.

En mijn Vreugde werd bleek en lusteloos, want alleen mijn hart ontving haar lieflijkheid en alleen mijn lippen kusten de hare.

Toen stierf mijn Vreugde van verlatenheid.

En nu denk ik slechts aan mijn gestorven Vreugde wanneer ik denk aan mijn gestorven Verdriet. Herinnering is een blad in de herfst dat even ruist in de wind en dan voor altijd zwijgt.

Een kotoenbewerker, illustratie uit Mifrah al-Fuzala, een verklarend woordenboek van zeldzame woorden uit de 15e eeuw, van de Perzische dichter Shadiyubadi, wat "uit de stad van de vreugde" betekent.

